

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.700 van 7 april 2009
in de zaak RvV XII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 4 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. LAHOUSSE, loco advocaat H. BEERLANDT en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 juni 1975.

Verzoeker, die verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 19 december 2000, dient dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 14 augustus 2001 neemt de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 27 september 2005 weigert de Commissaris-generaal de hoedanigheid van vluchteling aan de verzoekende partij toe te kennen. Op 18 april 2008 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de verzoekende partij bij arrest met nummer 10.166.

Op 10 februari 2003 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar en een geldboete van 2478,40 euro voor mensensmokkel.

Op 21 december 2005 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 4 december 2008 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die op 15 december 2008 ter kennis werd gebracht en als volgt gemotiveerd is:

“in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, Nederlands en Frans leert , Frans spreekt en Nederlands begrijpt, werkbereid is en werkt met een contract van onbepaalde duur, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, samenwoont met zijn vriendin en haar dochter die oorspronkelijk ook uit Iran afkomstig zijn en getuigenverklaringen voorlegt, is bewonderenswaardig maar zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie. Betrokkene werd immers op 10.02.2003 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete omdat hij er rechtstreeks toe bijgedragen had dat vreemdelingen in het Rijk doorreisden en daarbij misbruik gemaakt had van de bijzonder kwetsbare positie waarin deze vreemdelingen verkeerden ten gevolge van hun onwettige, dan wel precaire administratieve toestand. De rechtbank voegt hieraan toe dat het onder geen enkel beding getolereerd kan worden dat misbruik gemaakt wordt van de precaire financiële, sociale en administratieve situatie, waarin de ontredderde en vaak wanhopige slachtoffers van deze mensensmokkelaars zich bevinden. Betrokkene heeft zich tijdens zijn verblijf in België niet geschikt naar de regels van de samenleving zodat hem geen gunstige regeling kan worden toegekend. Bovendien wist betrokkene dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 18.04.2008 met een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij het beroep van betrokkene tegen de beslissing van het Commissariaatgeneraal voor Vluchtelingen en Staatlozen werd verworpen omdat hij niet ter terechtzitting verscheen en evenmin vertegenwoordigd werd. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000) Zoals reeds vermeld werd is het bewonderenswaardig dat betrokkene inspanningen leverde om zich te integreren. Het is echter logisch dat betrokkene getracht heeft zijn tijd in België zo goed mogelijk te benutten in afwachting van een definitieve beslissing in het kader van zijn asielaanvraag. Zijn tewerkstelling werd alleen toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zijn tewerkstelling had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoefte te voorzien. Wat de samenwoning betreft met zijn vriendin en haar dochter, dient opgemerkt te worden dat betrokkenen niet meer samenwonen. Mijnheer heeft zelf aangegeven verhuisd te zijn door dit te melden aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat mijnheer en mevrouw en haar kind niet meer op hetzelfde adres woonachtig zijn.”

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

2.1.1. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet betwist dat hij zich in onze samenleving geïntegreerd heeft, maar stelt dat het proportionaliteitsbeginsel geschonden is daar de aanvraag ongegrond verklaard werd omwille van zijn veroordeling. Verzoeker wijst erop dat de feiten waarvoor hij veroordeeld werd van ruim vijf jaar geleden dateren en dat er zich sedertdien geen nieuwe feiten voorgedaan hebben. De verzoekende partij vervolgt dat net één van de hoofdbedoelingen van een correctionele veroordeling de rehabilitatie van de

veroordeelde in de maatschappij is. Hij wijst erop dat hij een nieuwe kans moet krijgen en geen gevaar voor de openbare orde vormt. Tot slot herhaalt verzoeker dat hij een vaste job heeft, ingeburgerd is en zich verzoend heeft met zijn vriendin en haar dochter.

2.1.2. De verwerende partij merkt op dat alle door verzoeker aangebrachte elementen overwogen en bestudeerd werden, doch onvoldoende werden bevonden om het beoogde verblijf toe te staan. De verwerende partij stelt dat er terecht geoordeeld werd en binnen de toegekende discretionaire bevoegdheid dat, rekening houdend met de opgelopen veroordeling, de aangehaalde redenen om het verblijf toe te staan onvoldoende zijn.

2.1.3. Vooreerst dient er te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidtoezicht van de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de aanvraag tot regularisatie opnieuw ten gronde te beoordelen.

Het proportionaliteitsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de bestreden beslissing en de daaraan verbonden gevolgen. Deze beschouwing betreft de opportuniteit van de bestreden beslissing. Ook al mocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daaromtrent een ander oordeel hebben, kan deze zijn beoordeling op dat punt niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen (RvS 13 december 2000, nr. 91.613).

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen voldoende redenen heeft aangehaald om zijn verblijf in België toe te staan.

Het ten tijde van verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

De toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- 1° Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke

buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

- 2° Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid;

In casu werd de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaard, zodat aangenomen werd dat hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die rechtvaardigen dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in België indient. De bestreden beslissing spreekt zich uit over de argumenten ten gronde die door verzoeker werden ingeroepen om tot een verblijf van langer dan drie maanden te worden gemachtigd.

In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, werd zijn aanvraag niet enkel omwille van zijn veroordeling door de rechtbank ongegrond verklaard. In de bestreden beslissing wordt eerst algemeen gesteld dat verzoekers integratie, zijn kennis van het Frans en het Nederlands, zijn werkbereidheid, zijn contract van onbepaalde duur, het feit dat hij samenwoont met zijn vriendin en haar dochter en getuigenverklaringen voorlegt bewonderenswaardig zijn, maar geen grond voor een verblijfsregularisatie vormen. Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing in concreto geargumenteed waarom deze elementen geen grond voor regularisatie vormen. Ten eerste wordt er verwezen naar verzoekers veroordeling door de correctionele rechtbank te Brugge. Ten tweede wordt er gesteld dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Verzoekers asielaanvraag werd afgesloten op 18 april 2008 met een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij het beroep van betrokkene tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd verworpen omdat hij niet ter terechtzitting verscheen en evenmin vertegenwoordigd werd. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. Ten derde wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat het echter logisch is dat verzoeker getracht heeft zijn tijd in België zo goed mogelijk te benutten in afwachting van een definitieve beslissing in het kader van zijn asielaanvraag en dat zijn tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Verzoekers tewerkstelling had enkel als doel hem de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Tot slot wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoeker niet meer samenwoont met zijn vriendin en haar dochter. Waar verzoeker in het verzoekschrift te kennen geeft dat hij nu weer samenleeft met zijn vriendin en haar dochter, stelt de Raad vast dat verzoeker dit niet voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij ter kennis gebracht heeft. Bijgevolg kan de verzoeker de verwerende partij niet verwijten hier geen rekening mee te hebben gehouden. Daarenboven staft verzoeker zijn bewering niet;

Tot slot is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het door verzoeker gepleegd misdrijf, gelet op de ernst ervan, mee in overweging neemt in haar besluitvorming.

In casu maakt verzoeker niet aannemelijk dat op basis van gegevens van het dossier op kennelijk onredelijke wijze tot een besluit is gekomen. De bestreden beslissing gaat niet tegen alle redelijkheid in. Bijgevolg wordt er geen schorsing van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet gegrond.

2.2. In de repliekmemoirie worden geen grieven aangehaald die het voorgaande kunnen wijzigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend en negen door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.